

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

(Του Μαρσέλ Πρεβώ)

ΟΙ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΟΙ ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ο γάμος στη Γαλλία δ'ν εινε, όπως στην Αγγλία, η άνεξάντλητος δεξαμενή ιδεώδους ρομαντισμού και ποιήσεως. Στη Γαλλία προσέλαγει το έθιμον της ροκούς. 'Αλλ' η ριζική διαφορά μεταξύ των εθιμών του γάμου των δύο χωρών, εινε ότι η λέξις «αρραβώνες», πού δέν σημαίνει άπολύτως τίποτε στη Γαλλία, έχει μεγάλη σπουδαιότητα στην 'Αγγλία, όπου οι αρραβώνες διαρκούν και τρία και πέντε χρόνια, ένιοτε και δεκα, κατά το διάστημα δέ αυτό δοκιμάζεται ο χαρακτήρ και η θέλησις εκείνων πού πρόκειται νά ένωθούν κατόπιν.

Οι μικροχρόνιοι αρραβώνες, πρό πάντων, παρέχουν εις έκαστον των μνηστήρων τó μέσον νά δοκιμάση τόν ίδιον έαυτόν του. Του παρέχουν πληροφορίας διά τās τάσεις της καρδιάς του, και ταν ο χρόνος διά τó ιδιαίτερον αίσθημά του, τó όποιον ετέθη υπό έλεγχον.

Επίσης, οι αρραβώνες αυτοί έχουν τó πλεονέκτημα ότι καθιστούν άμοιβαίως γνωστών εις τούς δύο μνηστήρας τόν πραγματικόν χαρακτήρα των. Εινε δύσκολο νά κρύψη πίσω από την μάσκα τόν χαρακτήρα σου επί ένα χρόνο. Γι' αυτό οι 'Αγγλοι έπενόησαν τούς αρραβώνες, πού διαρκούν πολύ καιρόν. Εις αυτό τó διάστημα ο ζηλιάρης ή ο δεσποτικός, άφίνει νά φανερωθή ή ζήλεια του ή η αυθαίρεσία του. Η πεισματάρα, ή φιλάρεση, άφίνει νά φανή τó πείσμά της, ή επιπολαιότης της. Εις τó διάστημα τού έτους αυτού τέλος οι μνηστευμένοι θά μάθουν, άναμφιβόλως, ο ένας τόν άλλον.

Τέλος, τó μεγαλύτερον από τά πλεονεκτήματα των μακροχρονίων αρραβώνων εινε και τó ότι καθίστανται πολύ ήθικοπλαστικοί και εύχάριστοι. 'Ως μνηστή, ή νεάνις ύπερτερεί τώρα εις σπουδαιότητα τās άλλας νεάνιδας. Έχει την ύπερηφιενία ότι έξελέγη σύντροφος και δύναται συγχρόνως νά διαρρήξη τόν δεσμόν, έν η νόμιμος δοκιμή δέν έπιτύχη. . . 'Επειδή εινε μνηστή, αυτό την προσφιλάται από τόν πειρασμόν νά έρωτοτροπή τυχάλως και άσκόπως, πειρασμόν επικίνδυνον διά τās νεας πού μόλις έξήλθον από τó παρθενωγαγετόν των. Αυτό άνεπαισθήτως την οδηγεί εις τās σοβαράς σκέψεις της πίστewς, της άφοσιώσεως, εις τά όνειρα της μητρότητος. . .

Περισσότερον από την μνηστήν, ο μνηστήρ εινε πού ήθικοποιείται από τούς μακροχρονίους αρραβώνες. Αυτοί άναξιοποιούν τās σκέψεις του και τά ήθη του. Αυτός πρό πάντων θά διατηρήσθ, άργότερον, ως τεργάνον άρωμα, την άνάμνησιν των ετών όπου, έν μέσω των βαναύσεων απολάυσων των φίλων του, αυτός ώνειροπόλει μίαν νεάν, πού από τότε την έθεώρει σύζυγόν του, διά της καρδιάς. . .

Μαρσέλ Πρεβώ

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

"Αν δέν έλθης νά σέ κλέψω,
 άν δέν έλθης νά με κλέψω
 'Ετσι θά γενής μιá μέρα
 θά γεράσης και θά ρέψης.
 "Αχ και τότε σάν γεράσης,
 άχ και τότε σάν ζαρώνης
 Δίχως νά τó θέλεις φώς μου,
 θά σουφρώνης, θά σουφρώνης.

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

ΜΕΣΗ ΜΕΡΗ

Ο ήλιος μεσουρανει τόσο, πού οι μεγάλοι φράγτες δέν ρίχνουν πιά ίσκιο. Τα κοπάδια λαχανιασμένα, πλάγιασαν στο λιβάδι, και κοιμούνται βαρεία.

Τα πουλιά, κρυμμένα κάτω από τά φύλλα, προσμένουν νά διαβή τó μεσημέρι. Ο άπέραντος κάμπος με τά χρυσομένα στάχια ληθηργεί. Εινε ή στιγμή πού όλοι όσοι ίδρωσαν δουλεύοντας από τó πρωί, άναπαύονται. Μόνο ο τζιτζικας και ο κορδαλός σείλυν της φτερούγιες τους ο ένας μέσα στά δένδρα, ο άλλος στον αϊθέρα, και σ' αυτές της στιγμές της νάρκης τραγουδούν τη ζωή, τη ζωή πού ποτέ δέν κοιμάται.

Η θάλασσα άκίνηται, μιá κάτω από τούς βράχους, τά άσπρα κρόσια του άφροϋ, πού ποτέ δέν ήσυχάζουν, τραγουδούν και λένε ότι όπως ή ζωή, τó ίδιο και τó πέλαγο ποτέ δέν κοιμάται.

Ναρκωμένοι από τη ζέση οι θεριστάδες αποκοιμήθηκαν κάτω από τον ίσκιο της ψηλής θημωνιάς. Μακρότερα οι γυναίκες εινε μαζωμένες κάτω από τον ίσκιο ενός δένδρου και κοιμούνται μ' ένα ύπνο πού έλαφρό.

Μια από αυτές πού κάθεται παράμερα, με τó κεφάλι άκουμπισμένο στην ολοπράσινη άνηφοριά, φαίνεται σά νά όνειρευεται με τά μάτια κλειστά, κάποια άσύλληπτη χαρά, κρυσμασμένη στο χρυσομένο αϊθέρα, άνάμεσα στη γη και στον ουρανó.

Ένας κρότος, σά μιá πνοή, άκούγεται προς στέ μεσοτόχο. Η μουσοκοιμισμένη άνοίγει τά μάτια, χωρίς νά κουνηθή, και κοιτάει.

Τó ξέρει καλά τó πρόσωπο πού γέρνει προς αυτή, επάνω από τά δοκάρια. Τά ξέρει καλά τά μάτια πού της πήραν την ψυχή της, τη θέλησή της, όλο τó έγώ της: Τά γαλανά μάτια τού άρραβωνιαστικού της.

Χωρισμένοι από την άπόστασι, όπου ο πυρωμένος άέρας άνεβαίνει στον ουρανó σά φλόγα, κυττάζονται άκίνητοι και αισθάνονται και οι δυο τους μιá χιρά, ίση με την έντασι του φωτός πού πλημμυρίζει την γη. 'Υστερα, άργά, ή νέα σηκώνεται και πηγαίνει σέ κεινον πού την περιμένει. Εκείνος άνοίγει άδόρυβα τόν φραγμό—αυτή διαβαίνει—εκείνος πάλι τόν σπρωνά—αυτή δέν διαταράχθη στον ήσυχο κάμπο, και εκείνοι πού κοιμούνται, ούτε σαλεύουν από τη θέσι τους.

Όσο τó μονοπάτι πού άκολουθούν φαίνεται στενό και σκοτεινό, ύστερα από τόν άπέραντο και φωτεινό κάμπο! Κατεβαίνουν στη κοιλάδι, ύστερα άνεβαίνουν τον αντίθετο άνηφορο. Ν' άνεβαίνουν ή νά κατεβαίνουν τί τούς νοιάζει; Δέν εινε μαζί; Δέν θά πάνε μαζί τώρα έως τó τελευταίο τέμα της ζωής; Οι δρόμοι θά εινε γι' αυτούς πóε στρατοί και ποτέ άνάμαλοι, όπως τó μονοπάτι πού άνεβαίνουν με κόπο. Άλλά θά έχουν πάντα, όπως τώρα, τά χέρια τους ένωμένα, τά μάτια τους ένωμένα, πού β έπουν στην ψυχή ο ένας τού άλλου. Πολύν καιρόν περιμέναν τó πρώτο άνθος της νεότητος τους πέρασε γιά αυτούς—έκείνη έμεινε στους άγώνες και της λύπης της προσδοκίας—τί τούς νοιάζει σήμερα μπροστά στην εύτυχια πού τους κρατεί βωβούς;

— Αύριο, λέει εκείνος, σφιγγόντας πιδ δυνατά τó χέρι πού δέν τρέμει μέσα στο δικό του!

— Αύριο! τού άποκρίνεται εκείνη, 'Ανέβηκαν στη κορφή της άνηφορίας, και τó μονοπάτι δέν τούς δίνει πιά ίσκιο. Βρίσκονται μπροστά στο δικό τους χωράφι πού μένει ακόμα άθεριστό. Τά χρυσομένα στάχια άπλώνονται άπέραντα. Πίσω ή γαλάζια και άπέραντη θάλασσα. 'Επάνω ο ουρανός...

Κυττάζουν τó κτήμά τους. 'Από τώρα και εις τó έξής μαζί θά τó σπέρνουν και θά τó θερίζουν αυτό τó χωράφι των πατέρων των πού τώρα εινε δικό τους. Και από όλο αυτό τó πυρωμένο χώμα άνεβαίνει στον ήλιο μιá ώραία εωδιαία ώριμου σιταριού.

Η ζωή τούς άνήκει, μαζί με τη δύναμη και τη νιότη. Χωρίς παράφορα όνειρα, χωρίς τρελλές έλπίδες, στο σεβασμό τού καθηκόντος και την άγάπη της εργασίας, π'άε άργά, εύτυχεις και σοβαροί, κάτω από τó μεσημεριάτικο ήλιο.

ΑΝΡΥ ΓΚΡΕΒΙΑ

